

Dansevisen

Kom alle vakre venner
og tag hverandres hænder
og laver foden til.

Thi lystig vil vi være
det skal jeg klart jer lære
af Salomons postil.

Tid er siger vismanden at græde,
tid er og at springe højt af glæde,
derfor vi nu lystelig vil kvæde,
sno os om i gammel færøsk kæde.

Vi springe om så glade,
det kan jo ingen skade,
uskyldig er vor lyst.

Vi dansekunst ej kende,
men hånd i hånd vi rende
med et fornøjet bryst.

Lad kun andre kunstigt sig fornøje,
modens dans og griller årlig føje,
ryg og fod vi ej på fransk kan bøje,
glemme herligt dog al livets møje.

Naturen er vor moder,
den gav os ingen noder
og ingen musikanter.

den gav os vore munde,
med dem vi også kunne
behjælpe os galant.

andre hopper efter violiner
og de stakkels musikanter piner,
hver af os som spillemand fremtriner,
spiller op med sjæle glade miner.

Den gamle nordbotunge
og stærke kæmpelunge
nedarves på vor kyst.

Vor kæmpesang sig løfter
fra Færøes klippeklofter
til fjeldets åbne bryst.

Hine, som ved strengeleg sig fryde,
vide ej hvad tonerne betyde,
men når vore kæmpeviser lyde,
kæmpens ånd os ordene indgyde.

Ej store dansesale
kan dette land betale,
vi sukke ej derom.

For os kan herligt due
den allermindste stue
med en to alens rum.

Ej misunde vi de fine sæder,
simple ere alle vore glæder,
at den mindste stue den tilsteder,
deri just vi sætte vil vor hæder.

Og denne dans os kalder
ej blot i ungdoms alder,
men i vort hele liv.

Selv oldingen den vinker,
han muntert med os hinker,
om end han er lidt stiv.

Andre steder kedes man ved dansen,
så snart man klot kan skimte
brudekransen

aldrig vi ved dansen tabe sansen
Dansen følger os til himmelglansen.

Yrkt hevur Christen Pram Gad, prestur í
Havn 1824-1833